

LA TUIES

— Suposo que estaràs contenta: et regalo un auto de divuit cavalls.
— I per cada cavall es necessita un xofer?

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Consejos que dá, de amigo, Rufasta, al lector corrido

Si vas al «Monumental» ponte en una lateral, pero ojo, que la vecina no te suelte alguna china. Las que van al «Buensuceso» te la pueden dar con queso, y tras muchas cuchufletas te pedirán dos pesetas. Las que están en preferencia son las de más experiencia. Una vió mi amigo Apeles, que llevaba cascabeles. Si es que te gusta bailar te puedes aprovechar. Encontrarás en el «Iris» muchas de «arramba y no miris» y en la «Bohemia» unas mil del género rasperil. Si te vas a la «Paloma» lo mejor es llevar goma. En el «Ideal Salón» verás chinchas de... pistón.

Podrás llevar muchas nenas por detrás de las Arenas. Si le alzas los farbalans no dudes: «Ja som a Sans!» Para no gastar panis súbete al «cincuenta sis». Las plataformas repletas permiten tocar... retretas. Y en los vaivenes del Tano también podrás meter mano. No vayas con camareras, que muchas son... hechiceras y huye de las cupletistas por avisadas y listas. Una que era de Briones me pegó... dos mojicones; era casta y era pura y aun la cicatriz me dura. No hay respecto a las virtudes un pam de net, no lo dudes; siempre en tales ocasiones rehusad imitaciones.

RUFASTA

NOTAS DE SOCIEDAD

En la quinta «La Violeta», morada (1) de don Camo Mila se celebró una aristocrática fiesta de tarde con asistencia de lo más triado y remenado de nuestra buena sociedad.

Terminada la fiesta, se encontraron a faltar seis cucharillas y dos relojes.

Felicitemos por el éxito a don Camo Mila y a su distinguida familia.

(1) Morada, como acostumbra ser casi todas las violetas.

Ha salido para La Habana el famoso nuevo rico, señor Pérez.

Aunque el señor Pérez dice «melecina», «esmoquiss» y «autromóvil», todo el mundo asegura que, allá en Cuba, es hombre de ingenio.

Se nos comunica que el

señor Balet (a) Conde de Saint Germain, abriga el proyecto de comprar la pedrera de la calle de Provenza para transformarla en teatro futurista.

¡Apartad las criaturas!

Para el distinguido comerciante y aficionado a la T. S. H., don Amador Gal y Nista, ha sido pedida la mano de la bella señorita doña Tuia Miste.

Según informes que tenemos de una tia carnal de la interfecta, don Amador Gal y Nista, antes de pedirle la mano le había pedido ya la mar de cosas.

Con motivo de haber sido arrambada por primera vez en el «Tano» la encantadora hija de los señores de Cartró, éstos recibieron ayer múltiples felicitaciones y parabienes, a los que hay que unir las del aprovechado joven de la ocurrencia.

GACFTILLAS EXIGIDAS

El director de *La Noche*, nuestro querido amigo don Mario Aguilar, ha tenido la atención de mandarnos un Bono, que no hemos distribuido entre familias necesitadas, porque entonces no habría quien hiciera la sección de la Audiencia en el popular rotativo de la calle de Muntaner.

Ya comprenderán nuestros lectores que el Bono que nos ha mandado Marius no es un Bono de arroz ni de pan, sino un Bono de carne —de carne y hueso—, que se llama Angel y tiene la mano rota en eso de hacer reportaje. El Bono ha venido a decirnos que a Marius le había gustado mucho el extraordinario de *LA TURE* y que cuando amplie la redacción de *La Noche* nos mandará a buscar para encargarnos la sección de «Informaciones serias».

El señor Pérez de Rozas (don Pepe) nos ruega hagamos constar desde estas columnas que no tiene nada que ver con un José Pérez que padece de anemia. Gustosos hacemos la aclaración, aunque realmente no hay confusión posible.

Se nos pide una rectificación que hacemos gustosos por tratarse de personas respetables y que merecen todas las atenciones.

En un artículo financiero-vegetariano que publicamos el otro día, decíamos:

«Entendemos que es peligroso hoy arriesgar capitales con Francos y Marcos, dada su inestabilidad y poca firmeza...»

Como el señor Francos Rodríguez se ha creído aludido en el anterior artículo, hemos de hacer constar que al hablar de Francos, no nos referíamos a él, pues estamos seguros de que con lo bien que endrapa, no perderá nunca el *calibrio*, que decía Forgas. Tampoco nos referíamos, como es natural, a don Marcos Jesús Bertrán.

Espectáculos

— El conocido tocador de acordeón, señor Llaquets y el acreditado industrial de la calle de Giriti señor Cros-ton, han terminado una comedia de costumbres barcelonesas titulada «La ullera del senyor Barba, o l'eclipse de la Lluna» que será estrenada en breve en una sociedad recreativa de la calle de la Boria. El argumento es muy ingenioso, pues figura un señor que se llama Perilla y es barba de una compañía de zarzuela. El hombre tiene que representar «De la terra al sol», y una dama joven muy entrometida, que tiene la cara redonda como un queso de bola, y por eso la llaman «la Lluna», se le lleva el anteojo. Están terminándose los ensayos y se espera que el estreno será un acontecimiento y que con lo de «La ullera» se demostrará que los autores tienen buena pupila.

AVISO

SE HAN PERDIDO VARIOS BILLETES DE Cien PESETAS. POR TRATARSE DE RECUERDO DE FAMILIA, GRATIFICAREMOS LA DEVOLUCION CON DIEZ Y OCHO DUROS POR CADA UNO QUE SE NOS PRESENTE
RESERVA ABSOLUTA

Barcelona, 5 febrer de 1925

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.ª - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOURS

L'amant discret

Té divuit anys, però n'aparenta quinze. Té un cutis finet i a penes el bigoti i la barba hi deixen, quan fa dos o tres dies que no hi ha passat la navaija, cap ombra. En amors, era, fins fa pocs dies, completament inexpert, però a voltes, l'inexperiència és la mare de la sort, i així li va ocórrer l'altre dia. Una senyora jamona, casada i quin marit no es recorda quasi mai d'ella, absorbit pels negocis, se'n va encapritxar, i sense gaires preàmbuls, li concedí els seus favors.

Radiant d'alegria, com qui surt del cel amb la seguretat de tornar-hi quan es vulgui, el xicot baixà de casa de la seva Dulcinea i atravessà, corrent com un llamp, la Plaça de Catalunya. A mig camí, el deturà un amic.

— Què et passa que vas tan corrents?

— Vinc de passar una estona amb una dona casada, de molt compromís.

— I on vas, ara?

— A fer-ho sapiguer de seguida als amics!

L'imperturbable

La escena es desenrotlla a un Cassino d'aquesta ciutat. En el saló-café hi ha una penya de desocu-

pats que s'entretenen en fer lo únic que distreu als que s'avorreixen: xafardejar dels companys.

En aquestes entra un company del grup i s'assenta d'esquena al que porta la veu cantant.

— Per exemple — diu aquell —. No ta gaires dies, jo vaig dormir amb la muller de Fulano...

Estupefacció general. L'imprudent xafarder acaba de nomenar al que ha entrat darrerament. Però aquest, s'aixeca i pronuncia, imperturbable:

— No té res de particular... Jo hi dormo cada nit...

L'infern i el paradís

No es tracta de cap història dantesca, sinó d'un famós actor, avui devingut burgès i a qui les dones maques agraden d'allò més.

Ara està enredat amb una que, en realitat, és de lo milloret que corre. Fresca, bonica, plena, elegant, de maneres distingides...

— No! — l'altre dia un amic —. La teva *querida* és un vertader Paradís pels sentits.

— Sí — respongué l'ex actor a qui encara li conia un collar de perles de tres mil duros que li havia comprat dos dies abans —. I un infern per la butxaca.

La dama coneguda

A la recerca de les emocions prohibides al nostre país, uns alegres i coniatos barcelonins a qui els sobren els diners emprengueren fa pocs dies un viatge a Monte-Carlo, on un amic seu, avui establert a París, posseeix unes finques...

L'amic els convidà a sopar al Restaurant del Gran Cassino, els dugué després a la taula de ru-

4- LA TUIES

leta... Jugaren, amb sort alternativa, uns quants mils francs. De prompte, mentre els jugadors contemplaven ansiosament la marxa de la boleta que els havia de donar la sort o pendre'ls-hi els quartos, l'altre saludà afectuosament a una dama que s'acabava d'assentar...

— Que la coneixes? — interrogà un d'ells.

— Sí... Fa cinc anys vaig fer amb ella un viatge de nuvis...

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

La venjança de la portera

L'AMARGÓS, el meu amic Amargós, que és el que a la vegada es cuida de tots els meus assumptes judicials, estava dictant al seu secretari els comptes del mes, quan jo vaig arribar.

— Hola, noi! — em digué tot content de veure'm.

— Com és que no se't veu?

— Feina, noi. No tinc un moment lliure.

— Et guanyaràs molt bé la vida, doncs?

— Regularment, només.

— I què et porta, per aquí?

— Res de particular. Tinc disponible mitja hora, cosa bastant rara en mi, sobretot des de aquests darrers temps, i he pensat: Deixa'm arribar-me a veure l'Amargós!

— Bé, noi, bé! A propòsit: he guanyat el plet aquell dels indivisos de la Bisbal.

— Et felicito! Era un assumpte difícil!

— Sí, però tot es consegueix amb paciència, un xic d'habilitat i molta resistència metàl·lica per part del client. Ja te'n contaré els detalls. Espera't, que acabo de tancar aquests comptes i xerrarem.

I girant-se altre cop cap a la taula, agafà uns quants papers i seguí dictant:

— Trenta ú: pagat honoraris personal, set centes vint-i-cinc. Portera, vint-i-cinc pessetes...

— Vint-i-cinc pessetes? — vaig exclamar jo sense poguer-me contenir —. Vint-i-cinc pessetes dones a la portera?

— Vint-i-cinc pessetes — afirmà, imperturbable, l'Amargós —. No et puc ensenyar rebut, perquè ja saps que d'això no s'acostuma fer...

— I per què li dones tant?

— És una mida de prudència. Quan a una portera li escatimes la propina, és capaç d'inventar la més crudel, la més refinada, la més sàdica de les venjances. En tinc la prova, de fa bastants anys, amic meu...

— Conta-m'ho!

— Ara anava a fer-ho, perquè, des de que has entrat, ja he vist que no em deixaries pas acabar la feina. Què vols, un «Fonseca» o un «Allones»?

— Lo què vulguis. Ara faré dur conyac, per ajudar-te a fer fum i que no te s'assequi la gola. Escolta la història, que és força interessant:

Et parlo res menys que de quan jo feia de passant amb En Farrés. Ja te'n recordes En Farrés com era. Vell, mal carat i més avar que un jueu autèntic. Donava sis rals cada mes a la portera i una pesseta per Nadal. La dona, com podràs suposar, li havia agafat una bola formidable.

L'ocasió per venjar-se se li presentà quan les golfes de l'immoble foren llogades a En Canals, un pintor bohemí que hi tenia instal·lat una cosa mig estudi, mig picadero.

— Ara comprenc perquè a En Lluís, el traspunt, tothom li diu la-punta-d'or.

Gipsin 25

— Què vols que et digui?... Trobo que no val la pena d'enganyar el marit. Em creia que era una altra cosa.

Un matí, En Farrés em crida i em diu:

— Aquest matí vindrà segurament alguna noia a oferir-se per mecanògrafa. He posat un anunci al diari. Com que tinc a primera hora aquell embarg de Santa Caterina, cuidi-se'n vostè. Sobretot, que escriguin net i que no posin *exhorto* en dos mots, eh?

— Perdi cuidado.

Em vaig quedar sol. Al cap d'una estona trucaren el timbre. Vaig sortir a obrir. Era una xicota d'uns divuit anys, pleneta, formosa, abillada molt vaporosament...

— Venia per l'anunci — em digué.

— Ah, passi, passi! — vaig respondre.

La noia no digué un mot. Entrà al despatx d'En Farrés, i, com la cosa més natural del món, es començà a despullar. Jo, amb uns ulls com unes taronges, la contemplava, però quan la vaig veure quedar-se amb una camisa de color rosa amb llacets blaus, que quasi no li tapava el melic, vaig pendre la determinació d'iniciar la ofensiva i en menys que canta un gall em vaig apoderar d'aquella plaça tan fàcil a la rendició.

— Suposo — em digué la noia, que es tornava a vestir — que les condicions seran les de tothom: deu pessetes per sessió... Però, no pintes mai, tu?

Em va fer l'efecte que queia del niu.

— Pintar? Jo no pinto res!

— Que no ets En Canals, tu?

— Jo? Jo no sóc En Canals! Sóc l'Amargós, passant de l'advocat Farrés.

— I tu m'has enredat? I m'has deixat despullar? I jo m'he deixat...! Desvergonyat, pocasolta, ma... marratxo!

I se'n va anar escales avall, sense parar d'insultar-me... Quan jo sortia a la porta, vaig veure davant meu una noieteta que corria i xisclava:

— Sàtir! Indecent! Canalla! Voler abusar d'una pobra noia que cerca feina!

A dalt, la veu d'En Canals se sentia, sarcàstica:

— Sí que estàs fresca, noia, si vols fer de model i refuses despullar-te!

Era que En Canals cercava un model i havia posat un anunci, i la portera, per venjar-se d'En Farrés, li enviava les noies que demanaven per En Canals, i a aquest les que demanaven per En Farrés...

BACK KAINA

— Aquesta peça és falsa, senyoreta.

— També? No en faci cas: sóc tan distreta que me les fan passar totes sense adonar-me'n!

L'apuntador

LA Pepeta, que feia les *ingenues* a la companyia d'aficionats de «La Lira Progresiva», hauria estat una comedianta força acceptable, si no hi hagués estat de per mig En Borrell, l'apuntador, que en els assaigs sempre s'ho prenia tot en broma.

Sense sapiguer-se perquè, En Borrell feia la mar de gràcia a la Pepeta. Encara no anaven a assaijar una escena, ja reia. En Gumà, que era el director de la companyia, hi agafava una enrabada cada cop que s'havia d'estrenar quelcom.

— Pepeta, estigues pel paper i no et distreguis, o sinó la pifiaràs a la primera representació...

— Està bé, està bé...

Tornaven a començar, i la mateixa funció.

— Però, noia — repetia En Gumà —, això no pot ésser...

Tant i tant el marejà un dia, que l'home es decidí a esclatar.

— Pepeta! Digue'm d'un cop si estàs pel que fem o per armar xirinola! Aquí vull un xic més de serietat!

— Es que m'enredo amb l'apuntador! — insistí la Pepeta.

— Doncs, estigues més sèria!

— Escolti: — digué llavors la xamosa ingènua — creu vostè que es pot estar gaire sèria.

B. O. LLANGA

Un que sap de què va

AQUESTA la vaig sentir a l'Hipòdrom, durant la passada temporada de curses.

Era el dia de la cursa «Fadrineta», i les apostes mútues eren importants.

En un àngol de la pista, un senyor, elegantment abillat, comptava un gros feix de bitllets, sens dubte per veure com li anava resultant el joc. Tan abstret estava en la seva tasca, que no s'adonà de que un dels molts aventurers que corren sempre per aquests llocs se li acostava.

— Perdoni, senyor — li digué amb una barra fenomenal —. Que em faria el favor de deixar-me cinc centes pessetes?

Sorprès per aquella pregunta insòlita, el que comptava els diners es girà.

— Cavaller — mormolà —, no tinc l'honor de conèixer-lo...

— Oh! — exclamà l'altre amb aplom —. És per això precisament que els hi demano...

— Com?

— Sí, senyor. Si vostè em conegués, no me'ls deixaria pas...

B. ARROER

Baix... baixet...

QUAN l'Albert em va demanar si volia posar-li com a model per a croquisar el seu quadre Desil·lusió, vaig estendre'm damunt de l'herba, a l'ombra d'un magnífic cirerer, sense fer-me pregar gens ni mica.

— Quan vulgui, estimat Albert, però li prego siga lo més breu possible, perquè tinc compromís per a un partit de tennis i no voldria mancar a la meua paraula, ni deixar de complaure a vostè.

— És que, Laura, vostè és el tipus ideal per a l'obra que jo he somniat.

— Doncs, apa, filllet: agafi els pinzells i somnïu o desvetlli's, però vagi per feina, que és tard i vol ploure.

El xicot, que era un senzill aficionat a la pintura, es disposà a embrutar una tela més per afegir a les moltes que tenia apilotades a les parets del seu taller i que, pobres!, mai, però mai, havien de sortir del rigorós incògnit a què les tenia condemnades l'escàs talent pictòric del seu progenitor.

Jo, indolent, entretenant-me en la contemplació del paisatge, el veia atrafegat darrera el caballet, prenent mides, cercant visuals i perspectives per a l'execució de lo què ell en deia la seva obra.

El faldellí curt, fins a genoll, ajustat damunt de les meves cuixes i deixant al descobert el garrot de pantorrilla amb que mamà natura m'ha obsequiat, semblaven ésser el punt més interessant de la meua persona per al quadre de l'Albert. No me les perdia de vista ni un moment!

Jo deixava fer.

Que disfrutí, pobre xicot, pensava, si és que això l'ha de treure de pena. Les dones havem de tenir les nostres complacències, sempre que aquestes no passin de la ratlla que des de menudes ens han ensenyat a guardar com a límit de tots els viatges d'exploració no provistos de guia parroquial.

L'Albert, un xic nerviós, bon tros encès de cara i ballant-li els ulls com dues baldufetes, s'entregava en cos i ànima a la seva artística labor.

De tant en tant em feia alguna indicació que jo atenia, si ho creia convenient.

— Vol ser tan amable, Laureta, de mirar més cap a l'esquerra?

— Prou! Així?

— Molt bé. Gràcies. Admirable! Ara, vol alçar un xic aquesta cama, i deixar l'altra ben caiguda, expressant cansanci, abatiment, abandó...

Afortunadament portava pantalonets i la separació de cames sol·licitada per l'Albert no podia tenir grans conseqüències panoràmiques. Vaig accedir, complascent. Ai, i com s'aprofita el lladre!

— Oh, magnífic, magnífic! — mormolà el pobre xicot —. Ara, un detall, un petit detall: vol deixar caure el bust un xic endavant, ben displicent, las, perduda tota energia, com pres per la melancolia i la tristesa d'un desengany?... Confessem que l'Albert sabia demanar d'una fòrma ben poètica que li permetés veure el naixement

dels meus pitarrons per damunt de l'escot. Em va fer gràcia la demanda, i també vaig accedir.

— Sublim, sublim! És la dona ideal, és el model que tant temps ha creat la meua fantasia! Ah, si vostè volgués, Laureta!

— Encara haig de volguer més? Expliqui's, fill, que sóc tota orelles per ajudar-lo a fer la seva obra, l'obra que ens ha d'immortalitzar a tots dos! Aboqui i no s'entregui, que ara estic en el punt dolç!...

— Doncs, bé, Laura, voldria que vostè donés expressió en el seu rostre, que els seus muscles, desfets, destrossats, vençuts, donessin idea d'extrema desil·lusió, però de desil·lusió carnal, d'aquella desil·lusió que sorgeix quan els instints han estat satisfets i la seva satisfacció ens ha portat el desengany... M'entén, m'entén, Laureta?... Ah, si vostè volgués viure'l aquest moment!...

— Prou, home, que l'entenc! No l'haig d'entendre, sant cristià! — vaig respondre bo i alçant-me—. Però, lo que vostè demana, cregui, no és el model qui ho ha de posar; això acostuma a posar-ho l'artista. No s'hi amoïni, que jo li tinc la solució per a que vostè visqui la sensació artística que exigeix la seva obra.

— De debò, Laureta?

— Sí, home, sí; miri, ara avisaré a aquell pastor tan fornit que cada tarda hi ha sota el camí de les etzevares per a que vingui a parlar mitja horeta amb vostè... quan vostè cregui que el moment és oportú, quan senti que la desil·lusió és completa, em crida i jo seguiré fent de model, però de model sense expressió, compren?, sense viure allò que sols els ungits per les resplandors de la glòria han sabut viure, des de que en el món hi han artistes.

Laura Brunet

RESPOSTES BREUS

A tots: He estat dos mesos fent tamborelles amb els skis per damunt les neus pirinenques. Contestaré lo què podré de les setanta o vuitanta cartes que he trobat damunt de la meua taula. — R. C. M. Teluan: Li envio el retrat i un llibret dels que em demana. No puc acceptar més padrinatges. Parlaré amb alguna de les meves amigues. — Mister M.: Tinc a la vista la seva del 12 de desembre, fetxada a l'«Excelsior». No he rebut la foto que m'anuncia. La dimensió no és cap cosa de l'altre món. Tot és qüestió del «endiment» que en sàpiga treure. — Conxita: jo també t'he anyorat molt. Dissabte a la Granja. — Adrià Gual: Si tinc temps i humor contestaré a la carta que ha enviat al director. M'ha fet molta gràcia, cregui. — A. C. Amb molt gust; no li demani de cop i volta. Unes sessions de cine i uns passejos per l'extrema esquerra de l'aixamplis seran una bona iniciació — Lluïseta. De cap manera! Després d'això, no queda res! Hi ha mil maneres d'anar matant el temps, sense arribar a lo que ell li demana. Si insisteix, tanqui de cop, però tanqui ben fort. — Paulina: «Werthers» és l'obra que vostè vol dir. — I. R. No m'escrignis a la redacció, perquè es perden les cartes. Escriu-me al taller: Rios Rosas, 21, torre. — A. M., Ll. S., F. C., Tòfol, C. T., J. B. Dues admiradores, J. T. Manelel, Tit. Grossa, Un cal, C. R., A. Rambaire; mercès a tots.

Queden més de quaranta cartes per contestar. Miraré de donar-hi sortida la setmana entrant.

LAURA

— En Rafel es veu que és un home molt recte: sempre diu que li agraden les coses justes.

— Ai, senyor Ramon, dispensi que el rebí així...
— Ca; no es molestin: és comoditat!

La finca ben dividida

QUAN el senyor Bas va morir, la seva fortuna, consistint en una caseta de baixos i dos pisos, restà dividida en la següent forma: el segon pis, pel seu germà, primer, per la mare, i la planta baixa per la seva filla, noia de divuit anys que hauria estat una criatura petita si no li haguessin agradat més els mascles que les comissions al comte de Saint Germain.

La mare, que tota sola s'avorria en el pis, decidí deixar i pujar a viure amb el seu cunyat, i la seva filla es quedà a la botiga, portant el negoci que explotava el seu pare, consistent en la venda de calçat.

El primer pis restà, doncs, disponible i fou llogat a poc de dies per un representant d'olis i grasses lubrificants que en qüestions de femelles en sabia un niu i que al d'un mes d'instal·lat en el nou domicili ja convivava veïna de sota.

Poc a poc, el xicot s'anà apoderant de la voluntat de la noia, i com que el negoci li anava bé, la començà a

vèncer de que lo millor que podia fer era plegar el negoci de calçat, que no li anava gaire bé, i llogar-li la botiga, que a ell li convenia molt per magatzemar els barrils i les llanternes d'oleonafeta i de valvolina.

De casori no n'hi parlava, ni a la noia li preocupava gaire aquella formalitat. La seva mare, com és natural, estava desesperada, no sols pels comentaris que es feien pel barri, sinó perquè veia venir el tancament de la botiga, la disminució d'ingressos i la noia, que el dia que el representant d'olis se'n cansés, tindria la mar de feina per desahuciar-lo.

— Què? Com va la noia, senyora Bas? — preguntà un matí la fornera a la bona senyora —. És casa amb aquell xicot?

Calli, calli, que em farà tornar boja. Que s'hi ha de casar! Ell no està per romanços i la noia se'l creu, perquè és una fava. Jo sempre li dic: — No siguis tonta, que aquest noi lo únic que et busca són els baixos...

F. ORROLLA

— Per darrera, tothom me pren per una mentida, però per davant de seguida veuen que no ho sóc.

— Vares guanyar el primer premi, a l'Iris?
 I de què et vas disressar?

— De Verilot.

— I es veia el pou?

Un desig de foscor

CADA nit, la Eulària i En Carles es barallaven, per la mateixa raó, quan arribava el moment de ficar-se al llit.

Era la Eulària la que començava la disputa i quasi tenia raó.

Figurin-se que En Carles tenia la mania de dormir amb el llum encès. Deia que si la cambra estava fosca, li venia mareig i no podia tancar un ull. En canvi, la Eulària assegurava que amb el llum encès li era impossible descansar un moment...

La realitat, per part de la Eulària, era molt diferent. Ella volia que el seu marit tanqués aviat el llum perquè s'adormís ben de pressa. Quan el sentia roncar, la dona s'alçava del llit amb molta precaució, passava una lleugera bata damunt la seva camisa i se n'anava cap al pis del costat, on l'esperava impacientment el tenori més estrafalari que ningú pugui imaginar-se: un negre!

Sí, senyors. Un negre que a estones era *manager* de boxa i a estones artista de circ, però que segons afirmaven males llengües, sabia molt més de contentar senyores assedegades d'amor que de fer gimnàsia i portar la tovallola als púgils.

Tot va anar la mar de bé, fins que ai, que tinc!, ai, que tinc!, la Eulària anuncià al seu marit

que aviat seria mare. Vingué aquella horeta que totes les dones desitgen ben curta i nasqué, amb tota felicitat, un bebé de color de xocolata, tan bufó, que donava ganes de posar-lo damunt del piano, de grassó que estava.

— Déu meu! — cridà el pobre Carles quan veié el marrec —. Un *negrito*! Com ha anat, això?

I la Eulària, que ja es portava preparada la justificació, respongué, molt calmosa:

— Com que tu has volgut sempre dormir amb llum, mira, es veu que la criatura ha sortit amb un desig de fosc...

I En Carles es quedà tan convençut.

P. ASTETES

El vestit del senyor Fornés

CADA matí, quan el senyor Fornés arribava al despatx de la fàbrica on portava els llibres, tots els seus companys l'acollien amb el mateix somriure burleta i l'assenyalaven amb el dit.

Era causa d'aquella befa l'americana negra enribetada, ja completament inservible, que duia posada. Tenia la friolera de vint-i-dos anys i l'havia estrenat el dia del seu casament. Ara, les coses no li anaven gaire bé: guanyava pocs diners, li havien pujat el pis i, no disposant de diners per comprar-se un altre trajo, havia obtat per utilitzar aquell record, ja tot fet malbé, de l'època llunyana del seu himeneig.

Els dos meritoris que hi havia al despatx, com que eren fills del comanditari i anaven sempre molt pulits, eren els que més li prenien el pèl. L'home ho aguantava tot, en primer lloc perquè era pacient, i en segon perquè un disgust qualsevol hauria pogut tenir per conseqüència que el treïessin al carrer, i llavors, vell i xacrós, on aniria?

Un diumenge al matí que el senyor Fornés va tenir d'anar per una comprovació, els dos xicots en van pensar una de bona.

— Escolti, senyor Fornés — li van dir —, que ens deixaria pendre mida del seu trajo?

— Per què?

— Perquè voldríem fer-ne fer un d'igual per al papà, sap?

Ja un d'ells, la cinta mètrica a la mà, s'hi apropava. El senyor Fornés va rumiar si els hi daria un xasco o si suportaria la broma, i es decidí per lo primer. Es deixà, amb tota la paciència, pendre les mesures que els altres feien veure que apuntaven, sense poguer-se aguantar de riure, i quan hagueren acabat, els hi preguntà lo més seriosament del món:

— Es a dir, que això és pel papà, oi?

— Sí, senyor, sí, pel papà...

— Doncs, teniu, preneu mida d'això per la mamà, ja que vos heu posat...

I creuant els braços insinuà aquell geste tan barceloní que es designa baix el nom d'un saborós embutit...

B. ALET

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Societat hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles macrotes de quinze anys per anunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilletes lectors de LA TUIES. D'aquests contes en presentarem un cada número amb la respectable quantitat de «den pètes», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apret ràpid!

ELS AIXERITS PEIXATERS

CADA tarda, a quarts de quatre, arriben a la Central de Telèfons del carrer d'Avinyó dos peixaters que comuniquen per telèfon als seus proveïdors els preus que s'han fet al matí al Mercat Central. Com que a la mateixa hora hi acudeixen els corresponents dels periòdics de la comarca, dits vulgarment *diaris de via estreta*, fan petar la xerrada tots plegats una estoneta.

— Apa, que vos guanyeu ben bé la vida! — els hi deia l'altre dia un corresponent.

— Sí, sí... Cada dia està pitjor!

— Està pitjor, però vosaltres, dintre la faixa, porteu molts duros, gasteu anells d'or i fumeu puro, nosaltres ens hem de fumar el mànec del bastó.

— Hi ha més pa que formatge, amb això del peix — continuà dient un dels peixaters —. No ven que els preus són tan irregulars? Puja una cosa, s'abaixa l'altra, escasseja una classe, en sobra de moltes... Ara mateix, el musclo està molt demanat i hi ha sardina per donar i per vendre!

S. AGARRA

LA CORONA

VAIG trobar al carrer dels Archs al meu amic Conrad, abillat de rigorós dol.

— Qui te s'ha mort, noi? — vaig preguntar-li de bones a primeres.

— La sogra. Fa vuit dies que vaig enterar-la.

— Et felicito en nom de la «Penya de solters conseqüents».

— Gràcies. Ara precisament se m'havia ocorregut comprar-li una corona i portar-li al cementiri demà

al matí. Veuràs, és un pretexte per no haver d'anar a l'oficina, comprens?

— Ben pensat.

— Acompanya'm, que la botiga és aquí mateix.

— Vols gastar gaire?

— M'agradaria una cosa que estés bé. Una sogra no se't mor cada dia, no és veritat?

— És clar.

Vàrem entrar a ca la florista. Una senyora de mitja edat, molt amable, ens va atendre.

— Desitjaria una corona bona, sap? Una cosa seriosa, de respecte... És per la meua sogra, compren?

— La vol de semprevives?

En Conrad, al sentir allò, va donar un salt com si al seu costat hagués esclatat una bomba.

— No, senyora, no! Si acàs, de *sempremortes*...

K. PARRÒ

EL MIRALL

El senyor Poch tenia el seu dormitori conjugal enfront de la cambra del senyor Valls. Un celobert els separava. Tots dos eren amics, i les seves mullers respectives sortien quasi sempre plegades. De tant en tant, es reunien en fraternal banquet en algun hotel, i allí, tant En Poch com En Valls, acostumaven beure més de lo regular.

En Valls tenia la borratxera trista, a l'inrevés d'En Poch, que així que tenia dues copes de més, reia, cridava, saltava i deia despropòsits a *todo pasto*.

La seva especialitat, era fer ruboritzar a la senyora d'En Valls.

— Senyora — deia quan començava a fer-li efecte l'alcohol —. No es pot imaginar el què m'agraden els pantalons blaus cel amb cintes roses. Estic segur que vostè els deu portar així...

Estupefacció del matrimoni Valls, puix, en efecte, En Poch no s'equivocava.

— Lo que també em té boig, són les pigues a la cuixa dreta. Apostaria qualsevol cosa que vostè en deu tenir alguna...

Non sofocament de la pobra dona.

No és que En Valls pogués tenir el més petit dubte d'un adulteri, però, naturalment, aquelles coincidències no li feien cap gràcia.

Al cap de cinc anys de veïnat, En Valls, que va

treure una rifeta, va decidir canviar de pis i anar-se'n a viure a una torre.

Quan En Poch ho sapigué, li va dir:

— No saps el què sento la pèrdua de la vostra companyonia...

— Ho crec, home, ho crec... Jo també la sento...

— Sobretot, perquè ja no podré gaudir més dels magnífics espectacles que fins ara em donava gràcies al mirall del teu dormitori...

— Què vols dir?

— Si... El tenies posat de cara al teu llit, i el meu quarto donava enfront del teu llit. Per cert que, quan et veia a tu complint les teves funcions em feies una gràcia!

BAR BARET

EL DESCONEGUT

PERÒ com és possible, desgraciada? — rugia la senyora Maria, la mare de la Carmeta —. Com és possible que tu, educada tan severament en un col·legi de monges, veient el bon exemple de casa teva, hagis caigut en aquesta forma tan vergonyosa?...

La Carmeta plorava, sense respondre.

— I qui ha estat? — interrogà novament la senyora Maria —. Qui? Digues-m'ho! Per més que no cal que m'ho diguis, que ja m'ho penso... L'amo del taller, no? Aquests burgesos!...

— No, mama, no ha estat pas aquest...

— Doncs, qui? l'encarregat?

— Tampoc!

— Mare de Déu! Així haurà estat algun dependent qualsevol... Si almenys hagués estat l'amo, o l'encarregat, tendries un xic d'excusa...

— No, mama, no... No ha estat tampoc cap dependent...

— Llavors, com es diu, aquest canalla?

— Ai, mama, tampoc ho sé... No tinc pas prou franquesa per preguntar-li...

LL. ARGUET

EL CAS D'EN ROSTOLL

FIA tres setmanes que no el véiem venir a l'Iris — on cada diumenge passàvem la tarda empaitant modistetes —, quan el nostre amic Rostoll comparegué amb una cara demacrada i exhalant una pudor d'àcid fènic que empestava.

— I ara! — vàrem exclamar tots —. Què tens? Que has rebut del carpó?

— I de valent! I pensar que en té la culpa aquell animal de Sampsó!

Imaginai-vos tots el nostre astorament. A la nostra memòria acudí de seguida el record d'aquell vers immortal de Don Jaume el Conqueridor:

Si almenys m'ho haguessis donat alguna mossa!...

— No, no — exclamà llavors En Rostoll —. No vos feu il·lusions, que encara no sóc súbdit de la república que presideix En Retana. És una altra història que vos vaig a explicar amb tots els pèls i senyals.

En Rostoll s'assentà, encengué un cigarret i començà a explicar:

— Figureu-vos que la nit del darrer diumenge que jo vaig estar aquí, vaig anar, amb uns amics meus, a un music-hall del Paral·lel.

Allí beguérem un xic de xampanya, férem grimègia amb unes noies i, quan ja eren prop de les dotze, sortí a escena una xicota, manoi quina xicoteta! Bueno

si vos explico com era, atropellau a la balladora o heu de pendre un abonament de dotze sessions a cà la senyora Emília, que Deesa Venus protegeixi.

Crec inútil dir-vos que de seguida vaig indagar com es deia. Em vaig assabentar que figurava al cartell amb el nom de «La Bella Bananita», que s'estava en un piset del carrer Nou de la Rambla i que, de quatre a sis de la tarda — hora ben estranya per cert — admetia ésser visitada a raó d'una quota fixa de vint-i-cinc pessetes.

— Però no t'hi enredis — m'aconsellà un dels companys.

— Per què?

— Perquè aquesta dona és de les que tindrien de portar un cartell fixat a l'esquena, com aquells dels pals de conducció elèctrica, que digués: «No tocar. Peligro de muerte.»

La visió esgarrifosa de la cadira de l'especialista em va deixar més fred que el morro d'un gos caçador. Inútil dir que no vaig voler sapiguer res més. Però l'endemà, una idea genial va atravesar les meves meninges.

Vaig cridar a En Sampsó, el mosso que tinc al taller.

— Sampsó — li vaig dir —. Aquesta tarda, de cinc a sis, te'n vas al carrer Nou de la Rambla, tal número, i al primer pis, truques. Sortirà una xicota que està molt bé. Li dones cinc naps, mes un de propina, i els apuntes a la llista de despeses de fi de mes.

— I què faig?

— Lo que es fa amb una dona a qui dones cinc duros i un de propina.

— Comprés, comprés — respongué En Sampsó —. Serà servit.

I tal si vaig ésser servit! I de parroquià, vatua el fusell d'un carro!

Al cap de vuit dies, com que En Sampsó no mostrava cap símptoma de trobar-se malament, li vaig dir:

— Escolta, Sampsó. No has atrapat pas res d'aquella mossa del carrer Nou?

— I ara! No, senyor, no!

— Trobo que fas mala carota. Ves a veure al metge. Lo de que feia mala carota era una estratagema meua, puix En Sampsó estava gras i vermell.

Vulguis no vulguis, el vaig fer anar a cà'n Rovira, que és el meu galeno. Al vespre, quan ens trobàrem al Cassino, l'home em confirmà que el meu mosso estava més sa que una poma.

Inútil dir que l'endemà, servidor va decidir passar el Rubicó, que en aquest cas precis estava representat per la Bella Bananita.

Amics meus! Al cap de vuit dies, servidor estava en el mateix estat que Don Jaume el Conqueridor quan el seu fill Don Pere es casà amb Donya Constància, si no marra la llegenda.

— Triple idiota! — vaig dir a En Sampsó —. I tu m'afirmaves que no havies atrapat res d'aquella barjaula!

— No, senyor. Jo estic bo!

— Doncs, com és que jo estic fet un *ecce-homo*?

Llavors, En Sampsó, com qui creu contar una gràcia, em digué:

— Veurà: com que la salut és una cosa preciosa, jo, abans de pujar-hi, vaig anar comprar una dotzena de precaucions.

B. ARRETA

Conte premiat del número passat:

Una bona decisió

Una sorpresa

En Jordà sortia del despatx i se n'anava a la recerca de la Maria Lluïsa, la seva gentil amigueta, que l'esperava cada vespre a la cantonada del carrer de Bailén amb la Granvia, quan va trobar En Güell, corredor d'anilines que freqüentava molt la casa on ell treballava.

— On vas? — li preguntà En Güell.

— Cap a cercar a la meua amigueta.

— Ah! Tens una amigueta? No me n'havies dit res!

— Tens raó! Fa tant de temps que no ens veiem!

— És maca?

— Encisadoral

— Elegant?

— Com un maniquí vivent!

— Joveneta?

— Divuit anys.

— Vaja, ja veig que tu no et prives de res. Aquests talls són dels que no passen sovint!

— Mira: és aquella xicota que s'espera en aquell banc. Ja veuràs quina broma li farem!

I acostant-s'hi poc a poquet, li passà les dues mans sota els ulls i, contrafent la veu, preguntà:

— Qui sóc?

— Qui has d'ésser? — respongué la gentil criatura —. En Güell!

Des d'aquell dia, la Maria Lluïsa i En Jordà ja no van plegats. En Güell i el seu amic, quan es troben pel carrer, tampoc es saluden...

K. BRIOLA

La lluna de mel

Si, sí! Ja ho veuràs, un cop casada! Les noies vos pensen que en el matrimoni tot són flors i violes! Ja veuràs lo què és cuidar al marit, fer-li camamilla quan pateix de l'estómac, te quan està constipat i fregues als ronyons quan té reuma! Ja ho he conegut això, mentre va viure el teu pare, que al cel sigui!

En aquests o semblants termes s'expressava la senyora Mònica cada cop que la seva filla gran, l'Albertina, parlava del seu proper casament, cosa que succeïa deu o dotze vegades al dia.

— Però, mamà — responia la noia —, no siguis així. És clar que el papà ens va donar molts disgustos, però és que pobret, va tenir molt poca sort...

— I tan poca!

— A més, va estar molt temps malalt, i després no trobava feina...

— I va acabar per anar-se'n a Amèrica, que, per això, quasi es pot dir que és la única cosa un xic ben feta que va fer en tota la seva vida...

La senyora Mònica, de tota manera, no tenia motius per ésser tan pessimista. L'Albertina es va casar, va ésser molt feliça, i cap núvol entenebri l'horitzó serè del seu matrimoni...

— Veus, mamà? — li deia —. Tu asseguraves que jo seria tan desgraciada... Si veiessis lo bé que vivim... Mira, ni una sola nit s'oblida de mi... I, encara, a la matinada, es torna a despertar per dir-me que m'estima molt...

A lo que la senyora Mònica respongué un dia, amb veu compassiva:

— No cridis gaire, noia, no cridis, que ja li vindrà que ni amb despertador li treuràs la son del damunt, creient-se a mig dia que el rellotge encara marca les sis!

F. O. ROLLA

AVIAT!

LES NOSTRES MODISTETES

A la valla que hi ha a l'antic Banc Espanyol de Crèdit, Canuda, cantonada Rambla, hi descobrim un anunci concebut en aquests termes:

«Discoides pectorales Gratallops, Caja 0,75. Frasco, 200 pesetas.»

Doscentes pessetes ampolla? Recristinal Ni el neosaltvarsán en temps de la guerra!

Un anunci de *La Vanguardia*:

«Torre en el Guinardó. Galería, lavadero, water, jardín, se alquila por 00 pesetas.»

Després diran que no hi han cases barates!

Dels puristes de *La Veu*:

Aquest l'havem llegit en una gran pissarra penjada en el balcó de la Rambla, on el diari d'En Cambó hi te instal·lades les oficines:

«Si vostè vol trovar... compri *La Veu*...»

No, senyors: el qui vulgui trovar, no cal que compri *La Veu*. N'hi ha ben bé prou amb que es faci poeta i es busqui dantisel·la i així trobarà manera de donar sortida als seus esplais en melodioses troves.

No ho troben, senyors de *La Veu*?

La Buena Sombra

Grans balls de MÀSCARES

Els dies: 5, 7, 12, 19, 21, 22, 23, 24 i 28 de febrer

De la vida alegre

CONTINUA a l'«Edén» l'èxit de *La mujer chic*, on les xicotes de la casa llueixen lo bo i millor dels seus encisos. Al foier, l'orquestra d'En Fusellas — també hi ha gent que es posen uns noms! — va fent nyigonys. Allí hi ha En Mayoral, que no té res que veure amb el fabricant de corbates del mateix nom, i a càrrec del qual corren el violí, la flauta i la trompeta; En Freixas, que se les en amb aquell instrument que fa soroll de senyor que ronca; En Torné, que està encarregat del jazz band i, de tants trastos que té, els ha de comptar cada vespre a veure si n'hi han pres algun; En Parellada, que toca el piano a les noies, i per fi, l'amo, o sigui En Fusellas, que toca el violó, amb perdó sigui dit. Tots nois barrillescs, alegres, bons xicots, capaços de regenerar Espanya si els hi donessin el *mando*. Quins tunelas n'hi ha!

Al «Monte Carlo» encara s'aguanta l'ideal Pellin, que cantava al Paral·lel abans de començar la Reforma. Però hi han dones que tenen set vides, com els gats, i aquesta es ven que n'és una!

Demà al vespre s'estrena al «Ba-ta-clan» la nova revista *Tam Tam*, que, segons les noves que tenim, rebu-

des per fil d'empalmar, que crec que és l'únic que hi ha en aquella casa, no desdirà en res de la seva precursora *Fri Fri*. Venrem què passa.

Pel «Folies Bergères» segueixen amb allò del Babel, reforçat amb tres o quatre quadres nous. Això dels quadres és una cosa que sempre resulta d'efecte. La Marieta Vidal, maca com sempre. Ara sembla que ha posat un xic més d'enteniment. Ja no es disfressa de germana de la Caritat, com quan hi havien els Harturs.

La Bella Dorita, la Merceneta Bueno i la Pepeta Llaser formen el triumvirat estrellat del «Pompeya». A més, hi tenen a la Maria Paz, aquella noia que ens entusiasma tant quan era joventeta i que ara llueix uns davants en els que nosaltres ens hi instal·larem perquè hi ha calefacció central i tot. L'altre dia, un xicot que llegeix a En Martínez Sierra va anar a l'antic «Gayarre», i quan la va veure, li digué: —*Tú eres la Paz!*— Ella li va dir que sí, i l'endemà que la dona de l'interfeco se n'enterà, va ésser la guerra gruepa, que deia aquell venedor de diaris fa set o vuit anys...

EL NOCTÀMBUL INDISCRET

— M'empipen aquestes polsces, perquè per anar al cine, fan massa soroll.

AL «Còmic» estan ara per lo terrorífic. La companyia del senyor Rambal es dedica a fer crims, assassinats, robos, incendis, devastacions i *fieros males*. Per a que els llegidors es facin càrrec de com les gasten per aquella casa, copiem l'anunci d'una de les obres darrerament estrenades, «*La venganza del ajusticiado o El tren de la muerte con los sensacionales trucos del paso de un tren e incendio y naufragio de un vapor*». Com vostès veuran, el programa no pot ésser més complert!

Menys mal que al «Teatre Espanyol» *L'aixarop del doctor Manxiula* fa cada dia més miracles i reviscola a la gent que està ensopida, i que a l'«Olimpia» un es pot distreure amb les xamoses operetes italianes que dona la colla Caramba.

Tu perds la boule! s'aguanta ferm al «Novetats». Ara anuncien que és un espectacle «propio para familias». No mancava més! És que ara es pot fer res que no sigui per famílies, i encara per famílies morige'ades?

Dijous passat tingué lloc a «Eldorado», el colisen de les varietats barcelonines, la festa de la dansa i el cuplet, on es va reunir lo bo i millor de cada casa i lo bo i millor de cada teatre. Una festa simpàtica a la que prestaren apoi molts amics nostres a qui desitgem puguin per molts anys fer tan bones obres.

Al «Bosque» han reprisat *El arte de ser bonita*, que vàrem anar a veure amb dalit, puix des de que érem molt joventets que l'haviem vista. En Pradas ho ha presentat molt bé i té bastant públic, especialment de nenes graciencques, que ja saben vostès que és una de les coses més boniques que tenim a Barcelona després de l'agregació.

La tonta del bote, de la senyora Millán Astray, és la darrera producció estrenada al «Barcelona». La Carmita Oliver hi fa un paper que nosaltres convertiríem en un paper mullat, si fóssim males persones i manessin els bolxevics. Però com que En Trotzky és molt lluny i, a més, porta les de perdre, passol

EL COSINET DE LA TUIES

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbard, 27
Assenador

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circol Barcelonès

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Calefacció central a les dues cases

Habitacions a 5 pesetes

"LA MASCOTA"
PRIMERA Y ÚNICA CASA
EN GOMAS HIGIÉNICAS
ES LA MEJOR SURTIDA
MATA LADILLAS EN POLVO PTAS. 050 C.A.B.
1. SAN RAMÓN. 1.
BARCELONA

Posada SAN ANTONIO

COMTE DEL
ASSALT, 69

HABITACIONES REINTEGRADAS, HIGIENIZADAS Y REPARADAS
QUARVOS DE BANY - VIES REPARADAS RESEGUERES DES DE
1 A 10 PERSONES

PERFUMERIA ASTRA

Venda a granel, a litres i a pès
- Un tres cents per cent d'econòmia. Especialitat en mitjans
de soda. - 73, COMTE DEL ASSALT, 73

No val a badar...!
Passen per LA
MUNDIAL abans
d'entrar al bany i
adquirir un salva-
vidas per a no anar
a fons. Lavatges
per a després del
bany. Casa de cu-
ració pels que en-
sopiquen. Polvos
per matar les ca-
bres de dotze po-
tes.

EL CUPIDO

COMTE MONTSQUER
CALLE UN RAB I NOSTALGIA MIL

POSADA DE LA VEGA

Replentides habitacions - Preus reduïts
Sant Olegari, 17 - BARCELONA

SARNA (RONYA)

Es cura en deu minuts amb el
SULFURETO CABALLERO
Comte de l'Assalt, 86 i centres
d'específics. BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las
vías genito-uritarias, así del hombre
como de la mujer, se curan pronto y
bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisoli

cuyos resultados se notan a las pri-
meras tomas.
Casa Sagald, Rambla las Flores, 14-Barcelona

EL CANTÁBRICO

OSTRAS Y MARISCOS
- FILLS DE C. BADIA -

CALLE SANTA ANA-11-13
TELEFONO A-4222

S'ha posat a la venda

el quart fascicle de

EL TALISMÁN DEL AMOR

Cap més obra ha assolit un èxit tan gran i exponencial com la formosíssima creació de la notable escriptora

LAURA BRUNET

En el quart fascicle d'aquesta obra, s'estudia magistralment el suggestiu tema

LA NOCHE SAGRADA

Una volta coneguda en termes generals la manera de jugar i dominar el cor de la persona amada
(fascicle I), s'entra ja en el segon tema en plena matèria de l'estudi fisiològic de l'amor posant en
mans de l'home les armes ofensives i defensives per vèncer en el més dolç dels combats, i en el ter-
cer i quart es completa la magistra i concepció oferint un seguit d'exemples per a iniciar-se en els camins de
l'amor. Cap obra — absolutament cap — conté un estudi tan meravellós de les intenses emocions
cordials com aquest deliciós llibre de la LAURA BRUNET, del qual ningú podrà prescindir per triomfar
en les luites amoroses.

— I el senyor Llásticos, vols que et prengui la lliçó?

— Com que tu sempre li dius que li agrada molt estudiar geografia.